

спеціальні кандидатські вимоги. Як правило, до загальних вимог відноситься громадянство, вища юридична освіта, допустимий вік, практичний досвід роботи в галузі права, високі ділові та моральні якості. Водночас, до спеціальних вимог відноситься спеціальна судова освіта, а також (чи) проходження необхідного стажування. Програма теоретичної підготовки у спеціалізованих навчальних центрах зорієнтована на фахову судову освіту.

Інший стан речей щодо кандидатського цензу суддів у країнах, які розвиваються. Зазвичай, законодавство таких країн обмежується лише загальними вимогами про громадянство, вищу юридичну освіту, стаж юридичної практики, який складає не більше 2-3 років. Притому, така юридична практика може бути настільки різноманітною, що не складатиме необхідний досвід для здійснення якісного судочинства. В таких країнах, як правило, судова влада знаходиться в стані становлення, що різко зменшує вплив до неї професійних фахівців з права. Зазначимо, що таке положення не сприяє захисту прав людини та ефективності судочинства.

Література:

1. Іваненко К. Оцінка практики застосування Закону України «Про судючий і статус суддів» / К.Іваненко. – Офіційний сайт Міністерства юстиції України. – 2011р. – Електронний ресурс. – Режим доступу: www.minjust.gov.ua
2. Постанова розширеного спільного засідання Президії Верховного Суду України, президії Ради суддів України та колегії Державної судової адміністрації України від 18 квітня 2010 р. // Вісник Верховного Суду України. – 2008 р. – № 5. – С. 18-22
3. Власов И.С. Как происходит назначение на судебскую должность в различных странах // Юстиция. – 2008. - № 15. – С. 24-28
4. Бутов В.Н., Власов И.С. Судьи в зарубежных странах. Законодательство зарубежных стран. Обзорная информация. - Вып.2. – М.: ВНИИ государственного строительства и законодательства, 2001. – С. 16-21
5. Халдеев, Л., Симкин, Л. Подготовка судей во Франции // Российская Юстиция. – 1994. - № 1. – С. 54-62
6. Французская Республика. Конституция и законодательные акты: Пер. с франц. – М.: Прогресс, 2007. – С.283-284
7. Пейсликов В. Обучение судей: международный опыт и российские перспективы // Российская Юстиция. – 2008. - № 6. – С. 57-62
8. Немецкий закон о судьях: Пер. с нем. – Бонн: “ИНТЕР-НАЦИОНЕС”, 2003. – 25 с.
9. Италия. Конституция и законодательные акты: Пер. с ит. – М.: Прогресс, 1998. – 428 с.
10. Ustawa z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych // Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. – 1994. – Nr 7. – Poz. 25
11. Апарова Т.В. Статус судей в Великобритании // Журнал российского права. - 2004. - № 7/8. – С. 112-119
12. Мидор Дензел Джонс. Американские суды. – Сент-Пол, Миннесота: Уэст Паблшинг Компани, 1991. – С.49;
- Апарова Т.В. Статус судей в Великобритании // Журнал российского права. – 2008. - № 7/8. – С.114-125
13. Бернхем В. Вступ до права та правової системи США. – К.: Україна, 2006. – 366 с.

УДК 347.962

А.В. Красовська
Приватний нотаріус
Львівського міського
нотаріального округу, здобувач

ПІДГОТОВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ ПРО ПРИПИНЕННЯ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ЗА ПОЗОВАМИ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ

У статті аналізуються положення чинного законодавства, що регулюють підготовче провадження в адміністративних справах за позовами органів державної податкової служби про припинення юридичної особи.

Ключові слова: юридична особа, адміністративний позов, адміністративний процес, право на позов.

В статье анализируются положения действующего законодательства, регулирующие одготовительное производство по административным делам по искам органов государственной налоговой службы о прекращении юридического лица.

Ключевые слова: юридическое лицо, административный иск, административный процесс, право на иск.

The article analyzes regulations of current legislation which control preparatory introduction in administrative cases by the actions of bodies of state tax service on termination of a juridical person.

Key words: *juridical person, administrative action, administrative process, right to action.*

Мета. В адміністративних судах розглядається чимало справ за позовами органів державної податкової служби про припинення юридичних осіб. У більшості випадків такі справи розглядаються в порядку скороченого провадження. Проте, не завжди цей вид провадження дозволяє врахувати усі особливості справ цієї категорії, що часто є перешкодою для внесення запису до Єдиного державного реєстру про припинення юридичних осіб. Відтак, мета, яку звертаючись до суду переслідує податковий орган, фактично не досягається. На нашу думку, це стається через неналежну підготовку справи до судового розгляду.

Окремих проблем припинення юридичних осіб торкалися українські вчені у галузі корпоративного права І.В.Спасибо-Фатєєва, О.Р.Кібенко, О.М.Вінник, В.М.Кравчук. Водночас питання, що стосуються процесуальних особливостей розгляду таких справ не досліджувалися. Не з'ясовані такі важливі питання як склад осіб, які повинні брати участь у цих справах, предмет доказування, особливості судових рішень тощо. Мета цієї статті – дослідити стадію підготовчого провадження у справах про припинення юридичних осіб за судовим рішенням.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 183-2 Кодексу адміністративного судочинства України [1] (надалі – КАС України) скорочене провадження застосовується, зокрема, в адміністративних справах щодо припинення за зверненням суб'єкта владних повноважень юридичних осіб чи фізичних осіб - підприємців у випадках, передбачених законом.

Аналіз досліджень і публікацій. Скорочене провадження є спеціальною процесуальною формою розгляду поширених і типових адміністративних справ. Цей порядок має декілька істотних відмінностей від звичайної процедури:

- особливий порядок повідомлення сторін;
- спеціальні строки розгляду справи;
- відсутність судових засідань;
- спеціальні вимоги до постанови суду;
- особливий порядок оскарження постанови і набрання нею чинності.

Скорочене провадження є новим інститутом адміністративного процесуального права, і спрямоване на спрощення і пришвидшення розгляду адміністративних справ, розвантаження судів. Розгляд справи в скороченому провадженні є правом, а не обов'язком суду. Відтак, скорочене і «загальне» провадження є альтернативними.

В частині 2 ст. 183-2 КАС України зазначено, що суд може розглядати в порядку скороченого провадження адміністративні справи щодо вимог, передбачених частиною першою цієї статті, якщо такі вимоги не стосуються прав, свобод, інтересів та обов'язків третіх осіб. Поняття «третьої особи» в цій нормі тлумачиться розширено. Зазначене положення виключає можливість скороченого провадження, якщо суд дійде висновку про необхідність залучення до участі у справі третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог, заміни неналежної сторони, вступу правонаступників, залучення свідків, експертів, спеціалістів тощо. Якщо зазначені обставини встановлені після відкриття скороченого провадження, суд повинен розпочати її розгляд в загальному порядку.

Основний зміст дослідження. Оскільки припинення юридичних осіб, на нашу думку, стосується не лише інтересів самої юридичної особи, яка є відповідачем, але й інших осіб, про яких буде сказано далі, розгляд цих справ доцільно здійснювати в загальному порядку. Водночас, зважаючи на те, що ці справи прямо названі як такі, щодо яких можливе скорочене провадження, їх розгляд в скороченому провадженні не суперечить закону.

Метою підготовчого провадження є забезпечення всебічного та об'єктивного розгляду і вирішення справи в одному судовому засіданні протягом розумного строку (ч. 2 ст. 110 КАС України). Неналежна організація і проведення підготовчих дій має наслідками відкладання розгляду справи, несвоєчасне поновлення порушених прав і законних інтересів громадян та організацій.

Підготовче провадження може здійснюватися суддею лише після відкриття провадження по справі, тобто після прийняття відповідної ухвали. Суддя в кожному випадку після відкриття провадження по справі, зобов'язаний здійснити передбачені в ч. 2 ст. 110 КАС України дії по підготовці справ до розгляду, зокрема:

- 1) прийняти рішення про витребування документів та інших матеріалів; навести необхідні довідки; провести огляд письмових та речових доказів на місці, якщо їх не можна доставити до суду; призначити експертизу, вирішити питання про необхідність залучення свідків, спеціаліста, перекладача;
- 2) прийняти рішення про обов'язковість особистої участі осіб, які беруть участь у справі, у судовому засіданні, про залучення третіх осіб до справи;
- 3) викликати на судовий розгляд адміністративної справи свідків, експертів, спеціалістів, перекладачів;
- 4) прийняти рішення про проведення попереднього судового засідання.

Усі зазначені дії оформляються ухвалою суду. Необхідність тих чи інших підготовчих дій визначається судом самостійно з урахуванням клопотань сторін та наявних у справі доказів.

Перелік письмових доказів, які податковий орган повинен додати до позовної заяви, залежить від підстав звернення до суду. Серед цих документів можна виділити обов'язкові (загальні) і факультативні

(спеціальні). Обов'язкові документи повинні досліджуватися у кожній справі про припинення юридичних осіб. До них належать:

- довідка про перебування юридичної особи - відповідача на обліку в органах державної податкової служби. Цей доказ необхідний для обґрунтування права конкретного податкового органу (позивача) звернутися до суду;

- витяг (виписка, довідка) з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб (підприємців) щодо відповідача. Вона доказує наявність запису про юридичну особу (відповідача) та його правовий стан. Іноді трапляється, що податковий орган звертається до суду з позовом про припинення юридичної особи, щодо якої вже раніше приймалося відповідне рішення або яка вже припинена за рішенням учасників (в добровільному порядку);

- рішення керівника органу ДПС у вигляді розпорядження відносно платника податків про звернення до суду про припинення юридичної особи. Необхідність цього документу передбачено п. 11.10 Порядку обліку платників податків і зборів [2]. Цей доказ свідчить про додержання податковим органом порядку реалізації його повноважень;

- довідка органу ДПС про відсутність заборгованості перед бюджетом. Форма такої довідки законом не визначена. Водночас, встановлення цієї обставини є умовою реалізації права податкового органу на звернення до суду, що передбачено у п.11.10 Порядку обліку платників податків і зборів. Постановлення судового рішення про припинення юридичної особи, яка має податковий борг, здійснюється в порядку, передбаченому Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [3].

Довідка органу ДПС свідчить лише про відсутність боргів перед бюджетом. Якщо буде встановлено, що юридична особа має борги перед іншими кредиторами, то немає підстав для її припинення за ч. 2 ст. 28 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб підприємців» [4]. Для встановлення відсутності боргів перед іншими кредиторами доцільно витребувати останню фінансову звітність. Якщо у ній не відображено дебіторської заборгованості, то факт відсутності боргів відповідача можна вважати встановленим.

Доказами відсутності боргів перед іншими потенційними «державними» кредиторами є довідки з відділень (управлінь) Пенсійного фонду України, Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві, Фонду зайнятості тощо.

Спеціальні (факультативні) документи підтверджують обставини, які є підставою звернення до суду. Такими доказами можуть бути:

- акт про неподання відповідачем звітності протягом одного року. Зазвичай, ці обставини фіксуються актом;

- докази, які свідчать про діяльність, що суперечить закону та установчим документам;

- установчі документи відповідача;

- витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців про наявність запису про відсутність юридичної особи за місцезнаходженням.

Окремо слід зупинитися на складі осіб, які беруть участь у справах цієї категорії. Позивачем у справах цієї категорії можуть бути органи державної податкової служби будь-якого рівня, оскільки таке право передбачено ст. 11 Закону України «Про державну податкову службу», яка визначає права усіх органів. Проте, з урахуванням п. 10.11. Порядку обліку платників податків і зборів, таке право реалізує керівник органу ДПС, в якому юридична особа перебуває на обліку. Відповідачем є юридична особа, про припинення якою подано позов. З визначенням сторін на практиці проблем не виникає. Найчастіше виникають питання із процесуальним статусом засновників (учасників), державного реєстратора, членів ліквідаційної комісії.

На нашу думку, засновники (учасники), керівник юридичної особи не є відповідачами, оскільки вони не є суб'єктом правопорушення, у зв'язку із вчиненням якого подано позов. Щодо їх участі у справі як третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог, на стороні відповідача, - питання дискусійне. Згідно ч. 2 ст. 53 КАС України, треті особи, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору, можуть вступити у справу на стороні позивача або відповідача у будь-який час до закінчення судового розгляду, якщо рішення у справі може вплинути на їхні права, свободи, інтереси або обов'язки.

У статті вживається майбутній час та оціночне поняття «вплинути». В кожному конкретному випадку, залучаючи третю особу, суд повинен виходити з припущення, яким чином судове рішення може вплинути на її права, свободи, інтереси чи обов'язки. Складність у тому, що на момент, коли слід вирішити питання про залучення третьої особи (це слід зробити у підготовчому провадженні), зміст судового рішення ще не відомий навіть суду, бо судовий розгляд справи ще не розпочався. Тому суд не може встановити, на які саме права, свободи, інтереси чи обов'язки особи може вплинути судове рішення.

З одного боку, судові рішення про припинення юридичної особи опосередковано впливає на їх інтереси, як учасників корпоративних правовідносин. Учасники апріорі зацікавлені, що б їхня юридична особа існувала, бо інакше б вони її не створювали. Така їх зацікавленість має правовий характер і може бути підставою для їх залучення до участі у справі. З другого боку, судові рішення безпосередньо не призводять до зміни чи припинення корпоративних прав чи обов'язків засновників (учасників), а тому їх правовий статус не змінюється.

На нашу думку, залучення засновників (учасників) юридичної особи як третіх осіб на стороні відповідача є виправданим. Це сприятиме встановленню причин правопорушення і фактичних обставин справи. До того ж іноді це сприяє усуненню порушення: засновники можуть організувати подачу звітності, внести необхідні відомості до Єдиного державного реєстру. Разом з тим, це призведе до збільшення кількості осіб, що беруть участь у справі, і ускладнить судовий розгляд. Тому до цього питання слід підходити виважено.

Досить часто позивачі просять суд залучити до участі у справі як третіх осіб на стороні позивача державного реєстратора. Покликаються на те, що на державного реєстратора законом покладено виконання судового рішення про припинення. Вважаємо, що такі клопотання є безпідставними, оскільки рішення у справі про припинення юридичної особи жодним чином не впливає на права, свободи, інтереси або обов'язки державного реєстратора щодо позивача.

Неоднозначними є підходи адміністративних судів щодо призначення ліквідаційної комісії. Суди її або взагалі не призначають, або перекладають цей обов'язок на державного реєстратора. Перевіряючи роботу Львівського окружного адміністративного суду, судді Верховного Суду України висловили думку, що від податкових органів слід вимагати надання персонального складу ліквідаційної комісії, надавати їм строк для усунення недоліків адміністративного позову, якщо цього здійснено не буде, залишати позовні заяви без розгляду. Таким чином, на думку суддів, які проводили перевірку, на стадії відкриття провадження у справі, і тим більше на стадії підготовчого провадження позивачу слід пропонувати надати відомості про персональний склад ліквідаційної комісії (комісії з припинення) та пропозиції щодо строку і порядку її роботи.

Відповідно до ст. 105 Цивільного кодексу України [5] (надалі – ЦК України_ учасники юридичної особи, суд або орган, що прийняв рішення про припинення юридичної особи, зобов'язані негайно письмово повідомити про це орган, що здійснює державну реєстрацію, який вносить до єдиного державного реєстру відомості про те, що юридична особа перебуває у процесі припинення. Учасники юридичної особи, суд або орган, що прийняв рішення про припинення юридичної особи, призначають комісію з припинення юридичної особи (ліквідаційну комісію, ліквідатора тощо) та встановлюють порядок і строки припинення юридичної особи відповідно до цього Кодексу. Аналогічну за змістом норму наведено у ч. 5 ст. 38 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців». Таким чином, законом передбачено обов'язок, а не право суду призначити комісію з припинення (ліквідаційну комісію, ліквідатора).

Основним аргументом суддів, які не призначають ліквідаційну комісію, є ч. 6 ст. 38 Закону України «Про державну реєстрацію...». У цій нормі передбачено, що у разі, якщо в судовому рішенні щодо припинення юридичної особи у зв'язку з її ліквідацією не призначена комісія з припинення (ліквідаційна комісія), державний реєстратор не пізніше трьох робочих днів від дати надходження такого судового рішення вносить до Єдиного державного реєстру запис, в якому вказує як голову комісії з припинення (ліквідаційної комісії) юридичної особи керівника органу управління або особу, яка згідно з відомостями, внесеними до Єдиного державного реєстру, має право вчиняти юридичні дії від імені юридичної особи без довіреності, якщо інше не встановлено судовим рішенням.

На нашу думку, наявність цієї норми не звільняє суд від обов'язку призначити ліквідаційну комісію. Тому така повинна призначатися саме судом в усіх випадках.

Відповідно до ч. 3 ст. 105 ЦК України з моменту призначення комісії до неї переходять повноваження щодо управління справами юридичної особи. Комісія виступає в суді від імені юридичної особи, яка припиняється. Це дає підстави вважати, що ліквідаційна комісія – це орган юридичної особи зі спеціальними функціями. На неї покладається обов'язок вчинити дії, необхідні для ліквідації юридичної особи. В свою чергу, юридична особа є ліквідованою з дня внесення до єдиного державного реєстру запису про її припинення (ч. 5 ст. 111 ЦК України). Тому часові межі дії ліквідаційної комісії – з дня призначення до дня внесення до ЄДР запису про припинення юридичної особи. Інші органи юридичної особи в цей час не діють.

Щодо складу ліквідаційної комісії важливим видається таке. Закон допускає призначення як ліквідаційної комісії, так і ліквідатора. Тому цей орган може бути одноособовим або колегіальним. Законом не встановлено вимог до кількісного складу колегіального органу. Проте, якщо суд призначає комісію, то він вправі призначити і її голову. Якщо кандидатів до комісії пропонує позивач і у суду немає заперечень щодо запропонованих осіб, ліквідаційну комісію доцільно призначити саме з цих осіб. З метою запобігання порушенням прав цих осіб, можна вимагати у позивача надати суду їх письмову згоду на участь в ліквідаційній комісії. Якщо позивач не запропонував складу ліквідаційної комісії, суд не має правових підстав для відмови у позові, адже призначення комісії є обов'язком суду, а не позивача.

Визначаючи склад комісії з припинення юридичної особи, слід виходити з наступного. Відповідно абз. 2 ч. 2 ст. 105 ЦК України виконання функцій комісії з припинення юридичної особи може бути покладено на орган управління юридичної особи. Відповідно до ч. 2 ст. 110 ЦК України рішенням суду про ліквідацію юридичної особи на його учасників або орган, уповноважений установчими документами приймати рішення про ліквідацію юридичної особи, можуть бути покладені обов'язки щодо проведення ліквідації юридичної особи.

Зазначені правові норми є підставою для покладення функцій комісії з припинення (ліквідації комісії) як на орган управління юридичної особи, так і на її учасників (засновників).

Відомості про засновників (учасників) та керівників юридичної особи містяться в ЄДР. Відповідно до ст. 18 Закону України «Про державну реєстрацію...» зазначені відомості вважаються публічно достовірними, тому додаткового доказування не потребують.

Відповідно до ст. 97 ЦК України управління товариством здійснюють його органи. Органами управління товариством є загальні збори його учасників і виконавчий орган, якщо інше не встановлено законом. Відповідно до ст. 92 ЦК України юридична особа набуває цивільних прав та обов'язків і здійснює їх через свої органи, які діють відповідно до установчих документів та закону. Зазначені органи повинні були забезпечити й виконання юридичною особою обов'язків, однак не зробили цього. Таким чином, дії осіб, які входять до складу вищого та виконавчого органу, призвели до порушення відповідачем законодавства та виникнення підстав для припинення юридичної особи за судовим рішенням. Тому саме на них доцільно покласти обов'язки щодо проведення ліквідації відповідача.

Окрім того, слід враховувати, що особи, які входять до складу органів управління відповідача, мають корпоративні права та інші охоронювані законом інтереси у правовідносинах з юридичною особою-відповідачем, а тому покладення функції комісії з припинення на сторонніх осіб може створити передумови для порушення цих прав та виникнення корпоративних конфліктів. Призначення комісії з припинення (ліквідації комісії) юридичної особи – відповідача з числа осіб, які входять до її органів управління, є гарантією охорони їх прав та спрямоване на запобігання правопорушенням.

З урахуванням положень ч. 6 ст. 38 Закону України «Про державну реєстрацію...» суд в постанові може призначити ліквідатора – керівника органу управління або особу, яка згідно з відомостями, внесеними до Єдиного державного реєстру, має право вчиняти юридичні дії від імені юридичної особи без довіреності.

Отже, вважаємо, що оптимальним є призначення до складу ліквідаційної комісії осіб, які є учасниками (засновниками) юридичної особи, а головою – керівника її виконавчого органу.

Закон не обмежує кола осіб, які можуть бути призначені судом до ліквідації комісії. Мають місце випадки, коли податкові органи пропонують формувати ці комісії з юридичних осіб, зокрема й державних органів (Пенсійний Фонд, ДПП тощо). З цього приводу Львівський окружний адміністративний суд звертався із запитом до Вищого адміністративного суду України та Держпідприємництва України. У листі від 09.10.2009р. [6] Вищий адміністративний суд України висловив думку, що до складу ліквідаційної комісії можуть входити лише фізичні особи, зокрема представники державних органів та інших юридичних осіб. Аналогічну думку висловив Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва (лист від 21.10.2009 р. № 12821) [7].

Окремо слід зупинитися на процесуальному статусі членів ліквідаційної комісії у тих справах, де вона призначається. На нашу думку, рішення суду, яким сформовано ліквідаційну комісію, впливає на інтереси та обов'язки членів цієї комісії. У кожного з них виникає обов'язок взяти участь у роботі комісії, якого не існувало до судового рішення. Це є правовою підставою для їх залучення до участі у справі як третіх осіб на стороні відповідача.

У справах цієї категорії може призначатися попереднє судове засідання. Необхідність у проведенні попереднього судового засідання визначається на власний розсуд суддею, який проводить підготовку справу до судового розгляду, і може бути зумовлена:

- 1) недостатністю наданих позивачем доказів;
- 2) необхідністю уточнити підстави або предмет позовних вимог;
- 3) необхідністю вирішити питання, які за законом слід вирішувати в судовому засіданні з повідомленням сторін. До таких належать питання про передачу справи до іншого суду за підсудністю (ч. 2 ст. 22), про забезпечення позову (ч. 3 ст. 118), про забезпечення доказів (ч. 3 ст. 75), про судове доручення (ч. 4 ст. 115);
- 4) необхідністю вирішення інших питань, щодо яких суд вважає необхідним заслухати думку сторін (наприклад, залишення позову без розгляду, зупинення та поновлення провадження у справі, закриття провадження).

На практиці попереднє судове засідання у справах про припинення юридичних осіб є неефективним, оскільки примирення в таких справах не відбувається. Представники відповідачів зазвичай взагалі не з'являються в судове засідання.

ВИСНОВКИ:

1. До участі в адміністративних справах про припинення юридичних осіб як третіх осіб слід залучати засновників (учасників) юридичної особи, а також осіб, які пропонуються до складу ліквідаційної комісії.

2. Рішення у справі про припинення юридичної особи жодним чином не впливає на права, свободи, інтереси або обов'язки державного реєстратора щодо позивача, а тому він не повинен брати участі у справі.

3. Законом передбачено обов'язок, а не право суду призначити комісію з припинення (ліквідаційну комісію, ліквідатора). Ініціатива щодо складу комісії з припинення повинна виходити від позивача. Тому Суд повинен пропонувати позивачу надати відомості про персональний склад ліквідаційної комісії (комісії з припинення) та пропозиції щодо строку і порядку її роботи. Якщо кандидатів до комісії пропонує позивач і

у суду немає заперечень щодо запропонованих осіб, ліквідаційну комісію доцільно призначати саме з цих осіб. З метою запобігання порушенням прав цих осіб, можна вимагати у позивача надати суду їх письмову згоду на участь в ліквідаційній комісії.

Оптимальним є призначення ліквідаційної комісії з числа учасників (засновників) юридичної особи, а головою комісії – керівника її виконавчого органу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005р. // Урядовий кур'єр від 17.08.2005р.
2. Порядок обліку платників податків і зборів, затверджений Наказом Державної податкової адміністрації України від 22.12.2010 р. № 979 (зарєєстровано в Міністерстві юстиції України 30.12.2010 р. за № 1439/18734)
3. Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14.05.1992р. // Голос України від 06.06.1992 р.
4. Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців» від 15.05.2003р. // Голос України від 24.06.2003 р.
5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003р. // Голос України від 12.03.2003 р.
6. Лист Вищого адміністративного суду України від 09.10.2009р. // Електронний ресурс: <http://www.licasoft.com.ua/component/lica/>
7. Лист Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва від 21.10.2009 р. № 12821

УДК 331.5 : 332.135 : 005

Ю.Я. Візник,
викладач Львівського університету
бізнесу та права

ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ЗАЙНЯТОСТІ У ПРИКОРДОННОМУ АДМІНІСТРАТИВНОМУ РАЙОНІ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Виявлені й проаналізовані проблеми зайнятості населення прикордонних районів Львівської області. Визначено й обґрунтовано підходи до обґрунтування формування зайнятості населення в цих районах в перспективі.

Ключові слова: *зайнятість, адміністративний район, проблема.*

Выявлены и проанализированы проблемы занятости населения пограничных районов Львовской области. Определены и обоснованы подходы к обоснованию формирования занятости населения в этих районах в перспективе.

Ключевые слова: *занятость, административный район, проблема.*

Educed and analysed problems of employment of population of frontier districts of the Lviv area. Certainly and going is reasonable near the ground of forming of employment of population in these districts in a prospect.

Keywords: *employment, administrative district, problem.*

Постановка проблеми. Актуальність дослідження проблем зайнятості населення у прикордонних регіонах набирає в наш час особливої ваги. Адже, сусідство з кордоном не тільки ставить специфічні вимоги до формування зайнятості населення прикордонних адміністративних районів, але й зумовлює постійну нестабільність соціально-економічного розвитку, що негативно позначається на ринку праці таких територій, активізуючи, зокрема, розвиток тіньового ринку праці. Тому, увага науковців і управлінців до таких територій з огляду на необхідність поліпшення зайнятості є потрібною і своєчасною. Особливо актуальним завданням є обґрунтування концепції зайнятості населення у прикордонних адміністративних районах Львівської області, оскільки тривалий час ці території були «післявоєнними», потім депресивними, а зараз найчастіше розглядаються як периферійні не тільки по відношенню до столиці України Києва, але й до обласного центру Львова.

Аналіз останніх наукових досліджень. Вивченню зайнятості населення присвячені численні праці вітчизняних економістів Д.П.Богині, М.І.Долішнього, О.І.Кремень, Е.М.Лібанової, О.Г.Осауленка та інших